

במדינה

מיפלגות

סוכריות על מקל

ייגאל ירון מתגלה

כדיטאנט פוליטי

כ"ד"ש מתנתגת כאילו יש לה 30 ח"כים בכנסת. גם אני הייתי רוצה 30 מנדטים — אבל אין לי, כך הגיב שר-הפנים יוסף בורג על עמדותיה של התנועה הדמוקרטית לשינוי, כפי שהתגלו בהמשך המשאומתן הקואליציוני שנערך השבוע.

יותר מכל עורך חמלה וגיחוך, מנהיג ד"ש, הפרופסור יגאל ירון, שניהל חלק מהמשאומתן בעצמו.

מול שועלים פוליטיים ממלחים התגלה ירון כטירון, חסר כל מושג במהלכים הפוליטיים. נציג אגודת-ישראל, ח"כ שלמה לורנץ, הצליח בקלות להכניסו למלכודת, כאשר באחת הפגישות, ביקש לדעת מה עמדותיה של ד"ש בענייני דת. ירון נפל במלכודת הפתאים.

הרובטה לנו חופש הצבעה בענייני-דת, כולל בהצבעת אי-אמון בממשלה בנושא זה, אמר ירון והוסיף: "הבנתי שגם אנחנו נוכל להצביע אי-אמון בממשלה בנושאי דת". הנכחים בחדר התאפקו בקושי שלא לצחוק.

להראות הישגים, למרות שהמו"מ הגיע השבוע למבוי סתום בגלל המחלוקת בין ד"ש למפד"ל על שינוי שיטת הבחירות, עדיין מאמינים בליכוד שד"ש תצטרף, למרות הכל, לממשלה.

"ידן ושותפיו מוכנים כבר להיכנס בכל מחיר", העריכו השותפים הקואליציוניים, אבל יש להם בעיה עם מועצת התנועה שלהם. הם מוכרחים להראות למרעצה ש"השינוי איזה שהם הישגים, צריך לתת להם כמה סוכריות כדי שיוכלו לשכנע גם את המרעצה".

עכשיו נותר רק למצוא את הסוכריות, את המקל כבר מוכנה ד"ש לבלוע.

דיעות

התעלם כפי יכולתך

סיפורן של סכסוכים

ישראלי חובב חושף

גזויות המודחקות בתודעה

לנגד עיניו הכלות של הזכר בנדורונו, הרעב כרונית למין, מעבירים כל-יהתיקי שורת, ענף הפירסום, הספרות, הקולנוע והתיאטרון ושאר מוסדות הבידור, את מירב הפיתויים שמסוגל לספק הגוף הנשי. ותופעה זו אינה מוגבלת לראייה בלבד; מעצבי האופנה דאגו לכך שכאשר גוף הזכר נאלץ לגעת במקומות צפופים, כגון אולמות ציבוריים וכדומה, ובעיקר אוטו-בוסים, בחלקים אנטימיים מפתים של הגוף הנשי — יובלטו חלקים אלה במיוחד... איוו מידה עילאית של התאפקות נדרשת מן הזכר שלא, יתחכך, על עכוזה המושך, הנתון במעטה-רבד הדוק, של שכנתו ל- עמידה באוטובוס, למשל, כאשר אותו עכוז נשען על מיפשתו?!

רעב מיני כרוני, מובאה קצרה זו נלקחה מסיפורן המחזיק 16 עמודים בשם בחורה לגן העדן, שראה אור לא מכבר. המחבר, יוסף כ"ץ (61), עיתונאי במיקר צועז וסכולוג בתחביבו, בחר בשם זה כיוון שהוא סבור כי, בניגוד לטענת הדתות הגדולות, לא גורש האדם — אלא גירש את עצמו — מגן-העדן, שהוא העולם בו חי האדם. על-ידי איסורים וגזירות שהטיל על עצמו הפך האדם גן-עדן זה לגיהנום. בסיפורן — שהוא, לדברי מחברו, כל התורה על רגל אחת — מסביר כ"ץ, ש" מרבית הצרות שצמחו בעולם מקורן ברעב המיני הכרוני שהתפתח משך הדורות בקרב בני-אדם בעיקבות הגזירות הנ"ל שגזרו על עצמם.

"יש להניח לכל אדם לחפש ולמצוא את סיפוקו בחיי המין, בכל צורה ועל כל אדם או מיסטר בני-אדם, ללא הבדל גיל, מין, גזע, דת ומעמד." הוא מכליל בזה גם את קרובי-המישפחה הישירים, אמהות, אבות וילדיהם.

"נקודה אחרונה זו — היימין חופשיים במישפחה הקרובה, עוררת עלי את חמת בני מישפחתי", מודה כ"ץ בחיך שובב. "הם אמרו שאני מעטה חרפה על כל ה" (המשך בעמוד 32)

של אבקה, ומבאריבתם הקבועים. לדבריה, היו יחסיה עם עואם מבוטסים על הידידות שבין השוטר הערבי מטייבה לבני-מישפחתה. "הוא עזר לה המון", הוסיפה אמה, רחל, "עואם הוא בחור זהב", אמרה גילה, "אבל מה פיתאום שאני אצא איתו כשהוא נשוי, ובנוסף ערבי? היא הודתה שיצאה בחברת הכושי.

"אבל זה היה רק בשביל אחותי אריאלה ושיצתה את מוט" הוסיפה, "נכון שבילינו בהילטון ולמחרת באתי אליה, אבל בלילה הייתי מטושטשת." למרות הטיטושטוש ידעה גילה לספר בכיטחה שהחמישי לא הוכה על-ידי עואם, "הוא רק בא ולקח אותי משם והביא אותי הביתה", אמרה, "לא הייתי מסממת כשהגעתי הביתה, כי חי- כינו קצת ברויך עד שהתאוששתי."

לעומתה ידע בעלה של גילה, חייל בשירות חימה בן 22, לומר בוודאות כי ידוע לו שהשוטר היה מאהבה-בסתר של גילה, וכי הידידות עם הנריקה רק שימשה כסיוי לכך, "אני יודע שהם בילו יחד בבית-הבראה, לא מומן, והיא ישנה אצלו בביתו היתה באה אליו לתחנת-המישטרה", סיפר, "הוא זה שהרס את נישואיני".

גילה, אב הודתה גם שלגה אצל עואם בביתו בטייבה, אך שוב — מסיבות יד-דומות טהורות ללא כל יחס רומנטי.

חקירה

בצעדי-צב

לם מפקד מישטרת כפריסבא, פקד אהרון ערדי, סירב להגיב על הפרשה ושוטרי אף דאגו לסלק את חוליית הכי-סוי של העולם הזה משטח התחנה. גם מפקדו הישיר של עואם, מפקח שלום אריכא, שהוא אקצ'ר-הסיור של התחנה, סירב להגיב או לפרט את האמצעים שנקט ל-בידור העניין. הוא סירב לשתחח עם פרק-ליטו של הכושי, עורך-הדין זיו, וטדק את השלפון בפניו.

השוטר עצמו, עואם עבדול עואם, הס' ביר: "באתי באותו ערב לבקר אצל ה' מישפחה של גילה, אבא שלה חבר טוב שלי, והייתי מבקר אצלם הרבה. כשגילה לא חזרה הם התחילו לדאוג, ושלחו אותי עם אריאלה שתראה לי איפה נמצאת אחותה, באתי לשם, הצגתי את עצמי כסו' טר, גילה ישנה, לא הרבצתי לאף אחד.

פרקליט זיו מתלונן

רק אחרי עשרים דקות הצלחנו להעיר אותה.

"אני גם שוטר ולכן, למחרת נתתי דו"ח על זה והוא הגישה תלונה. עכשיו, כש-היתה תלונה על סמים ועל אגוס — זה פשע וצריך לעשות חיפוש. הלכנו לבית של הכושי עם שתי ניידות, הוא לא היה בבית אבל היו שם שני ערבים מעזה, אם יש ערבים ויש סמים — זה חשוד. פיתאום באה בחורה, עכשיו, שיש בחורה ויש ערבים — זה כבר חשד לזנות, עשינו עליה חיפוש, ואז בא הכושי, מכות? מה פיתאום מכות? לא היה ביכלל מכות. רק חיפשנו הילכנו."

האם עשו השוטרים שימוש פרטי בטחח שמקנה להם החוק? דבר זה ייקבע רק סמיה שהמישטרה תנהל חקירה יסודית ומתירה. על-פי הקצב בו מתנהלת החקירה כרגע, הסיכויים לכך אפסיים.

עופר קוך

סוד עזות בתחנת מישטרת כפריסבא, כשחזר הכושי באותו ערב מהעבודה, הבחין במיספר נייחות שחננו ליד ביתו. הוא עלה לדירתו, שם היו אגורים לחכות לו כמה מפועליו הערבים כדי לקבל שכר. סאן התברר לו שחבורה של שוטרי סיור הקדימה אותו. הם פוצו לבית שעה קלה לפני שהגיע, התנפלו על הפועלים הער-בים תוך השמעת גידופים, כבלו אותם באוקים והחלו עורכים חיפוש בבית, תוך כדי השתוללות וגרימת הרס. הם אף איימו על הפועלים שיפסיקו לעבוד אצל הכושי אם אינם רוצים שיפועל להם. כשר הגיעה לדירה הצעירה בת ה-18, רעיה, חברתו של האח מוט, הכניסה השוטרים וערכו את החיפוש האמור בגופה, תוך שהם מכנים אותה "זונה מלכלכת".

במהלך החיפוש הגיע גם "הכושי", וספג מנה הגונה של מכות. השוטרים לא מצאו סמים בבית, אך עשו על האקדה כמוצאי שלל רב, כשהסתבר להם שהאקדה מוחזק ברישיון, עזבו את הדירה.

נערה מבית

תימני אדוק

למחרת הקד הכושי לתחנת מיש-טרת כפריסבא לברר מי היו השוטרים ועל-ידי מי נשלחו. הוא זכה ביחס של זילזול נוספן, איש לא רצה לשמוע את תלונתו או לרשום אותה. מפקד התחנה וקציניו סירבו אפילו לשוחח עימו.

הכושי פנה לעורך-הדין מאיר זיו כדי שיגיש תלונה בשמו. נוסף על המכות ישפג, נבהלו פועליו הערביים ועזבו את השכונה אצלו. הוא מתכוון לתבוע ממש-טרת ישראל פיצויים על הנזק שנגרם לו, בסך 250,000 לירות, "הפכו אותי לעבריון מועד", הוא מספר, "השוטרים שהגיעו בניידות דאגו שכל השכונה תראה את המתרחש. הם השתוללו במגרש-ההגנייה, חרקו בצמיגים והקפיצו את כל דיירי הרחוב השקט והמהוגן, אנשים התחילו להתרוק ממני, ובעלי-גנות רבים הפסיקו להפנות אלי עברות".

לכושי אין כל עבר פלילי, הוא גדל והתחנך במוסד החינוכי של קיבוץ מר-חביה, אחרי ששלה בגיל 11 עם מישפחתו במיבצע מרדה-הקסמים. עם גרעין נוער הלך להשלים את קיבוץ השומר הצעיר געתון שבגליל המערבי. ב-1966 עזב את הקיבוץ כשהוא נשוי ואב לילד, הוא עבר עם אשתו לתל-אביב, ובמחנה גילה שהיי הכרך הסואן אינם עברו. לכן בחר לעבור לגור ברעננה, "סאן הכל כפרי יתר", הסביר. אשתו העדיפה להישאר בתל-אביב בילעדי, והם נפרדו. מאז הוא חי ברע-נה, ומגדל את שני ילדיו בעצמו.

גיבת הפרשה, גילה שלום, היתה מבר-הלת מאד פשגילתה שהנשוא הגיע לכלי-התיקשורת. בעת החאיון היא החזירה ותאדימה חליפת, הממלים נעתקו מפיה, וזיה הליטה את פניה בשתי ידיה. היתה זו תגובה טיבעית בהחלט, אם להביא בחשבון שהזויה, אצלם היא מת-גוררת מאז הסתכסה עם בעלה, הם דתיים אדוקים ישעלו מתימן והפיתתם בכל הנוגע ליחסים בינ-רלבניה ושמינית ומי-ישנת, התברר גם שעואם הוא ידיד קרוב

מאהבת שנים האם היא הוכחה?

ידידה רעיה האם היא הופשטה?

מפקד-סיור אריכא האם הוא חיפה?